ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 20ής Νοεμβρίου 2008 *

Στην υπόθεση C-1/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, υποβληθείσα από το Landgericht Siegen (Γερμανία) με απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2006, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Ιανουαρίου 2007, στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας κατά του

Frank Weber,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, J. Klučka, U. Lõhmus, P. Lindh και A. Arabadjiev, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: R. Grass

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο F. Weber, εκπροσωπούμενος από τον W. Säftel, Rechtsanwalt,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— η Πορτογαλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον L. Inez Fernandes,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον G. Braun και την N.Yerrell,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 17ης Ιουλίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την άδεια οδηγήσεως (ΕΕ L 237, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1882/2003 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2003 (ΕΕ L 284, σ. 1, στο εξής: οδηγία 91/439).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας που κινήθηκε κατά του F. Weber για το ότι στις 6 Ιανουαρίου 2006 οδηγούσε επί γερμανικού εδάφους αυτοκίνητο χωρίς να κατέχει την άδεια οδηγήσεως που απαιτείται προς τούτο.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Κατά την πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 91/439:

«[…] είναι ευκταίο, για τους σκοπούς της κοινής πολιτικής μεταφορών και για να βελτιωθεί η ασφάλεια της οδικής κυκλοφορίας καθώς και για να διευκολυνθεί η κυκλοφορία των προσώπων που εγκαθίστανται σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο εξετάστηκαν για να πάρουν άδεια οδήγησης, να υπάρχει κοινοτικό υπόδειγμα των εθνικών αδειών οδήγησης που θα αναγνωρίζεται αμοιβαία από το κράτη μέλη χωρίς υποχρέωση αλλαγής».

4 Η τέταρτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας αυτής εκθέτει:

«[…] προκειμένου να υπάρξει ανταπόκριση στις επιτακτικές ανάγκες της οδικής ασφάλειας, είναι αναγκαίος ο καθορισμός ελάχιστων προϋποθέσεων για τη χορήγηση της άδειας οδήγησης».

5 Η τελευταία αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 91/439 διευκρινίζει:

«[…] πρέπει για λόγους ασφαλείας της οδικής κυκλοφορίας να μπορούν τα κράτη μέλη να εφαρμόζουν τις εθνικές τους διατάξεις όσον αφορά την ανάκληση, αναστολή ή ακύρωση της άδειας οδήγησης, σε κάθε κάτοχο αδείας οδήγησης που διαμένει πλέον κανονικά στο έδαφός τους».

6 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας ορίζει:

«Τα κράτη μέλη αναγνωρίζουν αμοιβαία τις άδειες οδήγησης που εκδίδουν.»

7 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχεία α΄ και β΄, της οδηγίας 91/439 εξαρτά τη χορήγηση άδειας οδηγήσεως από τις εξής προϋποθέσεις:

«α) επιτυχία σε δοκιμασία ελέγχου των ικανοτήτων και της συμπεριφοράς και σε δοκιμασία ελέγχου των γνώσεων, καθώς και πλήρωση των απαιτήσεων υγείας σύμφωνα με τις διατάξεις των παραρτημάτων ΙΙ και ΙΙΙ

β) κανονική διαμονή ή απόδειξη της σπουδαστικής ιδιότητας επί διάστημα τουλάχιστον έξι μηνών στην επικράτεια του κράτους μέλους που χορηγεί την άδεια οδήγησης.»

8 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 5, της οδηγίας 91/439:

«Το ίδιο πρόσωπο μπορεί να είναι κάτοχος μίας άδειας οδήγησης την οποία έχει εκδώσει ένα κράτος μέλος.»

9 Το άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 4, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας αυτής ορίζει:

«2. Με την επιφύλαξη της αρχής της εδαφικότητας όσον αφορά την ισχύ των ποινικών και αστυνομικών διατάξεών του, το κράτος μέλος κανονικής διαμονής μπορεί να εφαρμόσει στον κάτοχο άδειας οδήγησης η οποία έχει εκδοθεί από άλλο κράτος μέλος, τις εθνικές του διατάξεις όσον αφορά τον περιορισμό, την αναστολή, την αφαίρεση ή την ακύρωση του δικαιώματος οδήγησης και, ενδεχομένως, να προβεί, για τους σκοπούς αυτούς, σε αντικατάσταση της άδειας αυτής.

[…]

4. Ένα κράτος μέλος μπορεί να αρνηθεί να αναγνωρίσει σε πρόσωπο στο οποίο εφαρμόζεται, στο έδαφός του, ένα από τα μέτρα που αναφέρονται στην παράγραφο 2, την ισχύ άδειας οδήγησης που έχει εκδώσει άλλο κράτος μέλος.»

Η εθνική νομοθεσία

10 Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, του νόμου περί οδικής κυκλοφορίας (Straßenverkehrsgesetz), όπως έχει εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης (*BGBl.* 2006 I, σ. 1958, στο εξής: StVG), ορίζει:

«1. Αν κάποιος δεν έχει την ικανότητα οδηγήσεως, η αρμόδια αρχή για τη χορήγηση της άδειας οδηγήσεως οφείλει να την αφαιρέσει από αυτόν. Όταν πρόκειται για αλλοδαπή άδεια οδηγήσεως, η αφαίρεση —ακόμη και αν γίνει βάσει άλλων διατάξεων— ισοδυναμεί με έκπτωση από το δικαίωμα χρησιμοποιήσεως της άδειας οδηγήσεως στη Γερμανία. Το άρθρο 2, παράγραφοι 7 και 8, έχει εφαρμογή τηρουμένων των αναλογιών.

2. Η άδεια οδηγήσεως λήγει με την αφαίρεσή της. Όταν πρόκειται για αλλοδαπή άδεια οδηγήσεως, η αφαίρεση επιφέρει την εξάλειψη του δικαιώματος οδηγήσεως στην ημεδαπή […]».

11 Το άρθρο 21, παράγραφος 1, του StVG ορίζει:

«(1) Τιμωρείται με ποινή φυλακίσεως μέχρι ενός έτους ή με χρηματική ποινή όποιος

1. οδηγεί όχημα ενώ δεν κατέχει την άδεια οδηγήσεως που απαιτείται προς τούτο ή ενώ η οδήγηση του έχει απαγορευθεί σύμφωνα με το άρθρο 44 του ποινικού κώδικα ή με το άρθρο 25 του παρόντος νόμου.»

12 Κατά το άρθρο 28, παράγραφοι 1, 4 και 5, του κανονισμού για την πρόσβαση των ιδιωτών στην οδική κυκλοφορία (κανονισμού για την άδεια οδηγήσεως) [Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordenung)], της 18ης Αυγούστου 1998 (*BGBl.* 1998 I, σ. 2214, στο εξής: FeV), όπως έχει υπό τον κανονισμό της 14ης Ιουνίου 2006 (*BGBl.* 2006 I, σ. 1329):

«(1) Στους κατόχους άδειας οδηγήσεως εν ισχύι εντός της [Ευρωπαϊκής Ενώσεως] ή του [Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (στο εξής: ΕΟΧ)] που έχουν τη συνήθη διαμονή τους κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1 ή 2, στη Γερμανία επιτρέπεται —τηρουμένου του περιορισμού που προβλέπεται στις παραγράφους 2 έως 4— να οδηγούν στην ημεδαπή εντός των ορίων των δικαιωμάτων τους. Οι όροι που συνδέονται με τις αλλοδαπές άδειες οδηγήσεως τηρούνται και στη Γερμανία. Οι διατάξεις του παρόντος κανονισμού έχουν εφαρμογή γι' αυτές τις άδειες οδηγήσεως εκτός αν υπάρχουν αντίθετες διατάξεις.

[…]

(4) Η παράγραφος 1 δεν έχει εφαρμογή επί των κατόχων άδειας οδηγήσεως της [Ευρωπαϊκής Ενώσεως] ή του ΕΟΧ,

[…]

3. των οποίων η άδεια οδηγήσεως αποτέλεσε στη Γερμανία το αντικείμενο προσωρινής ή οριστικής αφαιρέσεως με δικαστική απόφαση, ή αφαιρέσεως με αμέσως εκτελεστή ή αμετάκλητη απόφαση της διοικητικής αρχής, και στους οποίους με αμετάκλητη απόφαση δεν χορηγήθηκε άδεια οδηγήσεως ή των οποίων η άδεια οδηγήσεως δεν αφαιρέθηκε μόνο λόγω του ότι εν τω μεταξύ είχαν παραιτηθεί από αυτήν, […]

[…]

(5) Το δικαίωμα χρησιμοποιήσεως στη Γερμανία άδειας οδηγήσεως της [Ευρωπαϊκής Ενώσεως] ή του ΕΟΧ μετά μια από τις αποφάσεις της παραγράφου 4, σημεία 3 και 4, χορηγείται κατόπιν αιτήσεως όταν έχουν εκλείψει οι λόγοι για τους οποίους αφαιρέθηκε, ή απαγορεύθηκε να ζητηθεί, το δικαίωμα οδηγήσεως. […]»

13 Το άρθρο 46, παράγραφος 1, του FeV έχει ως εξής:

«Αν αποδειχθεί ότι ο κάτοχος άδειας οδηγήσεως δεν έχει την ικανότητα οδηγήσεως, η αρμόδια αρχή για τη χορήγηση της άδειας οδηγήσεως οφείλει να την αφαιρέσει από αυτόν. Τούτο ισχύει ιδίως σε περίπτωση ασθένειας ή ανεπάρκειας κατά την έννοια των παραρτημάτων 4, 5 και 6 ή σε περίπτωση σοβαρών ή επανειλημμένων παραβάσεων του κώδικα οδικής κυκλοφορίας ή του ποινικού κώδικα οι οποίες αποκλείουν την ικανότητα οδηγήσεως.»

14 Το άρθρο 46, παράγραφος 5, του FeV ορίζει:

«Η άδεια οδηγήσεως λήγει με την αφαίρεσή της. Όταν πρόκειται για αλλοδαπή άδεια οδηγήσεως, η αφαίρεση επιφέρει την εξάλειψη του δικαιώματος οδηγήσεως στην ημεδαπή.»

Η υπόθεση της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

15 Στις 18 Σεπτεμβρίου 2004, διαπιστώθηκε ότι ο F. Weber, Γερμανός υπήκοος και κάτοικος Γερμανίας, οδηγούσε αυτοκίνητο υπό την επήρεια μεθυστικών ουσιών (κάνναβης και αμφεταμινών). Η παράβαση αυτή τιμωρήθηκε με πρόστιμο και με αναστολή της γερμανικής άδειάς του οδηγήσεως για ένα μήνα, με διοικητική απόφαση του Kreis Siegen-Wittgenstein της 17ης Νοεμβρίου 2004 η οποία κατέστη αμετάκλητη στις 4 Δεκεμβρίου 2004.

16 Στις 18 Νοεμβρίου 2004, ο F. Weber έλαβε από τις αρχές του Δήμου του Karlovy Vary (Τσεχία) άδεια οδηγήσεως για οχήματα των κατηγοριών A1, A, B και AM, ισχύος 10 ετών. Η άδεια αναγράφει την ημερομηνία εξετάσεως για τη λήψη της άδειας αυτής, που εν προκειμένω είναι η 16η Νοεμβρίου 2004.

17 Στις 7 Ιανουαρίου 2005, ο F. Weber ειδοποιήθηκε με επιστολή του Ordnungsamt του Kreis Siegen-Wittgenstein ότι, σχετικά με την παράβαση που διαπιστώθηκε στις 18 Σεπτεμβρίου 2004, έχει κινηθεί διαδικασία ελέγχου της ικανότητάς του οδηγήσεως. Τον Φεβρουάριο του 2005, ο F. Weber παρέδωσε τη γερμανική άδειά του οδηγήσεως στη διοικητική αρχή.

18 Με απόφαση της 17ης Μαρτίου 2005, η οποία κατέστη αμετάκλητη στις 6 Απριλίου 2005, το Ordnungsamt του Kreis Siegen-Wittgenstein, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 3, παράγραφος 1, του StVG, και 46, παράγραφος 1, του FeV, αφαίρεσε τη γερμανική άδεια οδηγήσεως του F. Weber, με αποτέλεσμα να εξαλειφθεί το δικαίωμα οδηγήσεως αυτοκινήτων στη Γερμανία κατ' εφαρμογήν των άρθρων 3, παράγραφος 2, του StVG, και 46, παράγραφος 5, δεύτερη περίοδος, του FeV.

19 Με απόφαση του Amtsgericht Siegen της 22ας Αυγούστου 2006, ο F. Weber καταδικάστηκε, βάσει του άρθρου 21 του StVG, για οδήγηση αυτοκινήτου χωρίς άδεια οδηγήσεως, παράβαση που διαπιστώθηκε κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου στις 6 Ιανουαρίου 2006.

20 Ο F. Weber άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής έφεση ενώπιον του Landgericht Siegen ισχυριζόμενος ότι, έχοντας τσεχική άδεια οδηγήσεως, είχε δικαίωμα να συνεχίσει να οδηγεί κατ' εφαρμογήν της προβλεπόμενης από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/439 αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως των αδειών οδηγήσεως που χορηγούνται εντός των κρατών μελών.

21 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Landgericht Siegen αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει η οδηγία [91/439] —άρθρο 1, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 4— να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύεται σε ένα κράτος μέλος να μην αναγνωρίσει στο έδαφός του το δικαίωμα οδηγήσεως που ασκείται σύμφωνα με άδεια οδηγήσεως χορηγηθείσα από άλλο κράτος μέλος και επομένως να στερήσει της ισχύος της την άδεια αυτή για τον λόγο ότι στο πρώτο κράτος μέλος αφαιρέθηκε η άδεια οδηγήσεως του κατόχου της μετά τη χορήγηση σε αυτόν σε άλλο κράτος μέλος της λεγόμενης "δεύτερης" άδειας οδηγήσεως της […] Ενώσεως, αν η αφαίρεση της άδειας οδηγήσεως στηρίζεται σε παράνομη συμπεριφορά προγενέστερη της χορηγήσεως της άδειας οδηγήσεως από το άλλο κράτος μέλος;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

22 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά στην ουσία αν τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να αρνηθεί να αναγνωρίσει στην ημεδαπή το δικαίωμα οδηγήσεως που απορρέει από άδεια οδηγήσεως χορηγηθείσα εντός άλλου κράτους μέλους και, επομένως, να αρνηθεί να αναγνωρίσει την ισχύ της άδειας αυτής, όταν ο κάτοχός της είναι στο πρώτο κράτος μέλος το αντικείμενο μέτρου αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως, το οποίο ελήφθη μετά την ημερομηνία χορηγήσεως της εν λόγω άδειας, αλλά με το οποίο τιμωρείται μια παράβαση που διαπιστώθηκε πριν από την ημερομηνία αυτή.

23 Ο F. Weber, επικαλούμενος τη νομολογία του Δικαστηρίου (διατάξεις της 6ης Απριλίου 2006, C-227/05, Halbritter, και της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, C-340/05, Kremer), ισχυρίζεται κυρίως ότι ένα κράτος μέλος, στην περίπτωση που έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος άδεια οδηγήσεως, δύναται να αρνηθεί να αναγνωρίσει την άδεια αυτή μόνο για πράξεις μεταγενέστερες της χορηγήσεώς της.

24 Η Ιταλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων θεωρούν αντιθέτως ότι, σε μια κατάσταση όπως αυτή της κύριας δίκης, ένα κράτος μέλος δικαιούται να αρνηθεί να αναγνωρίσει την ισχύ της άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε από άλλο κράτος μέλος, έστω και αν η άρνηση αυτή οφείλεται σε πράξη προγενέστερη της ημερομηνίας χορηγήσεως της εν λόγω άδειας.

25 Η Πορτογαλική Κυβέρνηση θεωρεί ότι το άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439 έχει ως αντικείμενο ακριβώς να αποτραπούν οι κίνδυνοι που απορρέουν από πράξεις προσώπων τα οποία, ενώ η άδειά τους οδηγήσεως έχει ανασταλεί σε ένα κράτος μέλος, μεταβαίνουν σε άλλο κράτος μέλος για να λάβουν δεύτερη άδεια οδηγήσεως, μολονότι τα πρόσωπα αυτά αποτελούν το αντικείμενο διαδικασίας εξακριβώσεως της ικανότητάς τους οδηγήσεως, διαδικασίας που δύναται να καταλήξει σε αφαίρεση του δικαιώματος οδηγήσεως.

26 Πρέπει να υπομνησθεί ευθύς εξ αρχής ότι η γενική αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως των αδειών οδηγήσεως που χορηγούνται από τα κράτη μέλη, την οποία θέτει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/439, εισήχθη ιδίως για να διευκολυνθεί η κυκλοφορία των προσώπων που εγκαθίστανται σε κράτος μέλος άλλο από εκείνο στο οποίο πέρασαν τις εξετάσεις οδηγήσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 29ης Απριλίου 2004, C-476/01, Kapper, Συλλογή 2004, σ. I-5205, σκέψη 71 της 26ης Ιουνίου 2008, C-329/06 και C-343/06, Wiedemann και Funk, Συλλογή 2008, σ. I-4635, σκέψη 49, καθώς και C-334/06 έως C-336/06, Zerche κ.λπ., Συλλογή 2008, σ. I-4691, σκέψη 46).

27 Κατά πάγια νομολογία, το εν λόγω άρθρο 1, παράγραφος 2, προβλέπει την αμοιβαία αναγνώριση, χωρίς καμία διατύπωση, των αδειών οδηγήσεως που χορηγούνται από τα κράτη μέλη. Η διάταξη αυτή τους επιβάλλει μια σαφή και συγκεκριμένη υποχρέωση, η οποία δεν αφήνει καμία διακριτική ευχέρεια όσον αφορά τα μέτρα που πρέπει να λάβουν προκειμένου να συμμορφωθούν με αυτήν (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1998, C-230/97, Awoyemi, Συλλογή 1998, σ. I-6781, σκέψεις 41 και 42 προαναφερθείσες αποφάσεις Kapper, σκέψη 45, Wiedemann και Funk, σκέψη 50, καθώς και Zerche κ.λπ., σκέψη 47).

28 Ωστόσο, το άρθρο 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439 επιτρέπει στα κράτη μέλη, σε ορισμένες περιστάσεις και μεταξύ άλλων για λόγους ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας, να εφαρμόζουν τις εθνικές διατάξεις περί περιορισμού, αναστολής, αφαιρέσεως και ακυρώσεως του δικαιώματος οδηγήσεως σε κάθε κάτοχο άδειας οδηγήσεως που έχει τη συνήθη διαμονή του στην ημεδαπή και να αρνηθούν να αναγνωρίσουν υπέρ ενός προσώπου που στην ημεδαπή είναι το αντικείμενο ενός από τα πιο πάνω μέτρα την ισχύ κάθε άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε εντός άλλου κράτους μέλους.

29 Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη υπενθυμίσει εν προκειμένω ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 91/439 εισάγει παρέκκλιση από τη γενική αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως των αδειών οδηγήσεως και ότι ως εκ τούτου η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται στενά (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις Wiedemann και Funk, σκέψη 60, καθώς και Zerche κ.λπ., σκέψη 57).

30 Από τις διευκρινίσεις που έδωσε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι ο F. Weber κατά την ημερομηνία κατά την οποία έλαβε την τσεχική άδειά του οδηγήσεως, δηλαδή στις 18 Νοεμβρίου 2004, αποτελούσε το αντικείμενο μέτρου αναστολής της γερμανικής άδειάς του οδηγήσεως, το οποίο ελήφθη στις 17 Νοεμβρίου 2004 για ένα μήνα και κατέστη αμετάκλητο στις 4 Δεκεμβρίου 2004. Μετά τη λήψη της τσεχικής άδειάς του οδηγήσεως, έγινε το αντικείμενο, στις 17 Μαρτίου 2005, μέτρου αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι τα πραγματικά περιστατικά που δικαιολόγησαν τόσο το μέτρο αναστολής όσο και το μέτρο αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως του F. Weber διαπιστώθηκαν στις 18 Σεπτεμβρίου 2004, δηλαδή πριν από την ημερομηνία χορηγήσεως της εν λόγω τσεχικής άδειας οδηγήσεως.

31 Δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η οδηγία 91/439 επιβάλλει υποχρέωση αναγνωρίσεως της ισχύος μιας άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε υπό τέτοιες συνθήκες.

32 Είναι αλήθεια ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ένα κράτος μέλος δύναται να ασκήσει την παρεχόμενη από το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/439 ευχέρεια να εφαρμόσει στον κάτοχο άδειας οδηγήσεως χορηγηθείσας από άλλο κράτος μέλος τις διατάξεις της ημεδαπής για την αφαίρεση της άδειας οδηγήσεως μόνο λόγω, μεταξύ άλλων, συμπεριφοράς του πιο πάνω κατόχου μεταγενέστερης της λήψεως της άδειας αυτής (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Wiedemann και Funk, σκέψη 59, και Zerche κ.λπ., σκέψη 56 προαναφερθείσες διατάξεις Halbritter, σκέψη 38, και Kremer, σκέψη 35).

33 Ωστόσο, το μέτρο αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως που επιβλήθηκε στον ενδιαφερόμενο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα διάταξη Kremer δεν συνοδευόταν με μέτρο απαγορεύσεως της λήψεως νέας άδειας. Στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις και η άλλη διάταξη που αναφέρει η προηγούμενη σκέψη, τα μέτρα προσωρινής απαγορεύσεως της λήψεως νέας άδειας με τα οποία συνοδεύονταν τα μέτρα αφαιρέσεως είχαν όλα λήξει όταν χορηγήθηκε η άδεια αυτή.

34 Ακριβώς με γνώμονα τέτοιες σκέψεις το Δικαστήριο έκρινε ότι ένα κράτος μέλος δύναται να ασκήσει την προβλεπόμενη από το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 91/439 ευχέρεια μόνο λόγω συμπεριφοράς του ενδιαφερομένου μεταγενέστερης της λήψεως της άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε από άλλο κράτος μέλος. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή δεν δύναται να επιτρέψει στο κράτος μέλος της συνήθους διαμονής να αρνηθεί να αναγνωρίσει τη χορηγηθείσα από άλλο κράτος μέλος άδεια οδηγήσεως απλώς και μόνο λόγω του ότι παλαιότερα στο πρώτο κράτος μέλος αφαιρέθηκε από τον κάτοχο της άδειας αυτής προηγούμενη άδεια οδηγήσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις Wiedemann και Funk, σκέψη 66, και Zerche κ.λπ., σκέψη 63).

35 Η κατάσταση στην υπόθεση της κύριας δίκης είναι εντελώς διαφορετική. Αφενός, ο F. Weber, όταν έλαβε την τσεχική άδειά του οδηγήσεως, ήταν το αντικείμενο ενός μέτρου των αρμοδίων γερμανικών αρχών με το οποίο είχε ανασταλεί η ισχύς της γερμανικής άδειάς του οδηγήσεως. Αφετέρου, εις βάρος του F. Weber, μετά τη χορήγηση της τσεχικής άδειάς του οδηγήσεως, ελήφθη μέτρο αφαιρέσεως της άδειάς του οδηγήσεως για την ίδια πράξη η οποία είχε δικαιολογήσει το εν λόγω μέτρο αναστολής.

36 Σε μια τέτοια κατάσταση, η ευχέρεια των αρμοδίων αρχών, όπως και των δικαστηρίων ενός κράτους μέλους, να αρνηθούν να αναγνωρίσουν την ισχύ άδειας οδηγήσεως που ελήφθη σε άλλο κράτος μέλος από ένα πρόσωπο που ήταν το αντικείμενο μέτρου αναστολής της άδειάς του οδηγήσεως στο πρώτο κράτος μέλος πρέπει να αναγνωρίζεται βάσει των διατάξεων της οδηγίας 91/439, και ιδίως του άρθρου της 8, παράγραφος 4, με απόλυτο και οριστικό τρόπο όταν το μέτρο αναστολής συνοδεύτηκε με μέτρο αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως για την ίδια πράξη (βλ., στο ίδιο πνεύμα, διάταξη της 3ης Ιουλίου 2008, C-225/07, Möginger, σκέψη 41). Το γεγονός ότι το μέτρο αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως ελήφθη μετά την ημερομηνία χορηγήσεως της νέας άδειας οδηγήσεως δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον ο λόγος που δικαιολόγησε το μέτρο αυτό υφίστατο εκείνη την ημέρα (βλ., a contrario, προαναφερθείσα απόφαση Kapper, σκέψη 74).

37 Οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία θα καθιστούσε κενή περιεχομένου την προβλεπόμενη από το άρθρο 8, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 91/439 ευχέρεια ενός

κράτους μέλους να αρνηθεί να αναγνωρίσει την ισχύ άδειας οδηγήσεως που ελήφθη σε άλλο κράτος μέλος από πρόσωπο που στην ημεδαπή είναι το αντικείμενο μέτρου αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως.

38 Συγκεκριμένα, όπως παρατήρησε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 42 των προτάσεών του, το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου διαπράχθηκε μια παράβαση είναι το μόνο αρμόδιο να την τιμωρήσει λαμβάνοντας, εν ανάγκη, ένα μέτρο αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως, ανεξάρτητα από το αν το μέτρο αυτό συνοδεύεται με περίοδο απαγορεύσεως του να ζητηθεί νέα άδεια.

39 Πάντως, το να επιβληθεί σε κράτος μέλος να αναγνωρίσει την ισχύ της άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε από άλλο κράτος μέλος λόγω του ότι ο κάτοχος της άδειας αυτής δεν διέπραξε καμία παράβαση στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους μετά τη χορήγηση αυτή, μολονότι είναι το αντικείμενο μέτρου αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως λόγω πραγματικών περιστατικών που έλαβαν χώρα πριν από τη χορήγηση αυτή, θα κατέληγε στο να παρακινηθούν οι παραβάτες στους οποίους θα μπορούσε να επιβληθεί ένα τέτοιο μέτρο αφαιρέσεως να μεταβούν αμέσως σε άλλο κράτος μέλος για να παρακάμψουν τις διοικητικές ή ποινικές συνέπειες των εν λόγω παραβάσεων και τελικά θα διέψευδε την εμπιστοσύνη στην οποία στηρίζεται το σύστημα αμοιβαίας αναγνωρίσεως των αδειών οδηγήσεως.

40 Επιπλέον, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή με τις γραπτές παρατηρήσεις της, η αναγνώριση, σε μια κατάσταση όπως αυτή της κύριας δίκης, της άδειας οδηγήσεως που χορηγήθηκε στον F. Weber από τις τσεχικές αρχές, μολονότι κατά την ημερομηνία χορηγήσεως της άδειας αυτής ο τελευταίος εξακολουθούσε να είναι κάτοχος γερμανικής άδειας οδηγήσεως, θα ήταν αντίθετη τόσο με το πνεύμα της οδηγίας 91/439 όσο και με το γράμμα του άρθρου της 7, παράγραφος 5, κατά το οποίο ένα πρόσωπο μπορεί να κατέχει μόνο μία άδεια οδηγήσεως που έχει χορηγηθεί από ένα κράτος μέλος.

41 Κατά συνέπεια, στο ερώτημα που τέθηκε πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να αρνηθεί να αναγνωρίσει στο έδαφός του το δικαίωμα οδηγήσεως που απορρέει από άδεια οδηγήσεως χορηγηθείσα εντός άλλου κράτους μέλους σε πρόσωπο που στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους είναι το αντικείμενο μέτρου αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως, ακόμη και αν η αφαίρεση αυτή απαγγέλθηκε μετά τη χορήγηση της εν λόγω άδειας, όταν η τελευταία

ελήφθη κατά το χρονικό διάστημα της ισχύος μέτρου αναστολής της άδειας που χορηγήθηκε εντός του πρώτου κράτους μέλους και εφόσον το εν λόγω μέτρο αφαιρέσεως δικαιολογείται από λόγους που υπήρχαν κατά την ημερομηνία χορηγήσεως της δεύτερης άδειας οδηγήσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τον κατηγορούμενο της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην του κατηγορουμένου, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Τα άρθρα 1, παράγραφος 2, και 8, παράγραφοι 2 και 4, της οδηγίας 91/439/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουλίου 1991, για την άδεια οδηγήσεως, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1882/2003 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν εμποδίζουν ένα κράτος μέλος να αρνηθεί να αναγνωρίσει στο έδαφός του το δικαίωμα οδηγήσεως που απορρέει από άδεια οδηγήσεως χορηγηθείσα εντός άλλου κράτους μέλους σε πρόσωπο που στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους είναι το αντικείμενο μέτρου αφαιρέσεως της άδειας οδηγήσεως, ακόμη και αν η αφαίρεση αυτή απαγγέλθηκε μετά τη χορήγηση της εν λόγω άδειας, όταν η τελευταία ελήφθη κατά το χρονικό διάστημα της ισχύος μέτρου αναστολής της άδειας που χορηγήθηκε εντός του πρώτου κράτους μέλους και εφόσον το εν λόγω μέτρο αφαιρέσεως δικαιολογείται από λόγους που υπήρχαν κατά την ημερομηνία χορηγήσεως της δεύτερης άδειας οδηγήσεως.

(υπογραφές)